

A kötődés határán

Pierre Tap

Ha olvasták "A nyolcvanévesek története: kölcsönös segítségnyújtás és magány" című írást, akkor szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a két említett nyolcvanéves visszatért otthonába és magánéletébe. Azt akartam bemutatni, hogy az esések hogyan hosszabbították meg a magánéletet az extém gondozók beavatkozásával (szomszédsági válaszok, kórházi kezelés, kinezioterápia, kerekas étkezés stb.). De két másik nyolcvanéves ember története megmutatja, hogyan avatkozhat be a betegség a hétköznapi élet módozataiba.

Szeretném feleleveníteni a telefonos párbeszéd történetét két Különösen igaz ez akkor, amikor egyikük identitásválságba kerül, és kezdi elveszíteni időbeli és térbeli vonatkozásait (erről már volt szó "Az identization paradox folyamata" című részben, de sajnos drámai végkifejlettel).

Íme a Helene által megtapasztalt valódi párbeszéd, amelyről hűségesen és nagy meghatottsággal számolt be nekem (2021 szeptembere).

Helene: "Csörög a telefon, folyok én is a telefon fel, hogy ki beszél).

- Sylvie? Sylvie mi?
- Sylvie vagyok" - ismétli az illető (még mindig nem ismerem fel a hangját).
- Sylvie Redon? (Nem válaszol közvetlenül!)
- Azért hívlak, hogy elmondjam, költözünk!
- Hát igen! Miért költözik TE?
- Nem tudom, nem mondták el nekem... De tudod, egy olyan házba megyünk, ami ugyanolyan, mint ez... ugyanaz, mint itt! ... Alain (a fiuk) pedig nem messze, délen fog élni! Nem tudok sokáig beszélni veled telefonon! Itt van Jerome (a férje), beszélni akar veled.

Jerome átveszi a kommunikációt

- Sylvie azt mondja, hogy költözől?
- Dehogyan! Hülyeségeket beszél... ez manapság már nem kérdés! (nagyon nyugodtan mondja). Viszlát!".

(A név és a vezetéknév természetesen megváltoztak!)

Az identization mint az identitás és a projekt közötti paradox artikuláció, egyértelműen működik ebben az álom-egyenértékben! A személyes identitás megzavarodik (nem válaszol az identitására vonatkozó kérdésre), a projektet (a délre költözés) paradox módon a ház identitása (a déli ház ugyanaz, mint az itteni!) és az anyai identitás fenntartása (a fia itt van, de ő is ott lesz) harmonizálja.

Természetesen az identization nem lehet megérteni a történelmi szempontok nélkül, a személyes és kontextuális feltételek elhelyezése nélkül, az érzelmi dinamika nélkül, amely minden konfliktust, minden válságot elkerülhetetlenül kísér.

Utóirat: Egy évvel később Hélène könyes szemmel tájékoztatott barátnője, Sylvie haláláról, akit az Alzheimer-kórosok számára fenntartott Ehpadban helyeztek el. Az igazi lépés tehát a szétválás volt, amelyet Jérôme mindvégig igyekezett elkerülni. Párjuk a barátaik szerint nagyon "fuzionált" (nagyon erős kötődéssel). Jérôme mindenről gondoskodik. Betegsége ellenére Sylvie valószínűleg megértette, mi fog történni. Éjszaka, amikor Jérôme alszik, kimegy, és a szomszédoktól kér segítséget, mert azok "börtönbe akarták zárni". A következő éjszakákon Jérôme, hogy megakadályozza, hogy a lány újra kimozduljon, "csuklóról csuklóra" megkötözi. A nap közepén ismét megszökött. Aját családi házához vezető úton találtak rá. A házaspár orvosa szidta Jerome-ot, aki kétségbeesetten, de kimerülten elfogadta az elhelyezést. A mentális zűrzavar így átvette a kapcsolati fűziót. Három hónappal az elhelyezése után Sylvie halálos esést szenvedett. Sok barát kísérté el végső nyughelyére.